

İŞİĞA BƏNZƏYƏN ADAM

O, 50 yaşda da, 60 yaşda da öz işiğini heç kimdən əsirgəmədi

Bu yazını ürəyimin səsiylə, ürəyimin sözüylə və bir də ürəyimin hökmüylə yazıram. Öncədən də bildirmək istəyirəm ki, bu yazının qəhrəmanı mənim üçün həm son dərəcə əlçatmaz, həm də hər gün, hər saat, hər dəqiqə yanımda, ürəyimdə olan adamdır. Siz bu cümlədə təzad görəcəksiniz. Demirəm axtaracaqsınız, görəcəksiniz. Amma inanın ki, bu təzadı nə o, nə də mən yaratmışam. Bu, sadəcə olaraq işlə, güclə bağlıdır. Yəni o, tutduğu mövqeyə, əyləşdiyi kürsüyə görə hər an, hər dəqiqə onu arzulayanın, onu istəyənin yanında ola bilmir. Amma o bir tərəfdən xəyalıyla, duyğusuyla, səmimiyyətiylə, ziyalılığıyla və mənə görə həm də ən çox sözün içində olduğuna görə onu istəyənlərin həmişə yanında. Necə deyirlər, ruhən, qəlbən həmişə birlikdə, cismən isə müxtəlif məsafələrdə, müxtəlif məntəqələrdə...

Bəli, mənim qəhrəmanım söz adamıdır. Jurnalistikanın şinelindən çıxıb və elə bu gün də o şinelin məmur mövqeyini təmsil edir. Tutduğu vəzifə onu sözdən uzaqlaşdırmayıb, jurnalistikadan uzaqlaşdırmayıb. Əksinə, onu daha çox sözün, jurnalistikanın əhatə məkanına çəkib. Amma onun əlindəki qələmi konkret bir səmtə istiqamətləndirməklə o qələmin çiyinə qoyulmuş yük tutduğu vəzifəni, icra etdiyi işi həm cavablandırmaq, həm şərh etmək, həm də münasibət bildirmək simlərində kökləyib. Qısa və konkret desəm, o, ictimaiyyətlə əlaqələri, mətbuatla təması nizamlayır. Ona görə də imzasını görə bilmirik. Amma sözünü, fikrini efiərdən də, ekrandan da, yazılı medianın səhifələrindən də hər gün izləmək, dinləmək eşitmək mümkündür...

Mənim dostum bu gün 60 yaşına "xoş gəldin!" deyir. Düz 10 il bundan öncə mən onu 50 yaşına bağli içimdəki bəzi qeydləri onun icazəsi olmadan qəzetimizin oxucularına təqdim etdim. Bu gün də həmin erkə söykənib yenə icazə almamışam və içimdəki, eləcə də məmləkətimdəki söz azadlığının bayrağı altında ona olan münasibətimi, arzularımı

bilgisayara diktə edirəm. Özü də tam sərbəst, çılpaq bir şəkildə. Çünki onun hər şeydən üstün tutduğu bir nüansı çox gözəl bilirəm. O, həqiqəti, gerçəyi hər şeydən çox sevər və tanıdığı bu uzun illər ərzində onun qələmində həqiqət və gerçək həmişə baş qəhrəman olub. Sözü, fikirləri həmin o baş qəhrəmana xidmətə yönəlib. Bax, mən də bu səbəbdən ona olan istəklərimin, düşüncələrimin özünü olduğu kimi ifadə etməkdə qərarlıyam və elə bu cür də edirəm...

Etiraf edirəm ki, onun hansı kənddə doğulduğunu dəqiq bilmirəm. Ailədə neçə uşaq olublar, ondan da xəbərsizəm və heç vaxt içimdən gəlib keçməyib bunları öyrənmək. Çünki mən söz aləminə qədəm qoyanda o məndən bir-iki addım öndə sözün qulluğunda idi. Mən də həmin o sözə görə onu tanıdım, imzasını özümə doğma gördüm. Xüsusilə onun Naxçıvandan yazdığı yazılar Naxçıvan gerçəkliklərini təqdim etmək peşəkarlığı mənə sözə olan inamımı bir az da artırdı, bir az da qüvvətləndirdi. Beləcə, könüldən könülə olan yollar, sözdən sözə olan yolların bağlılığıyla təkçə qovuşmadı, həm də bir-birinin daxilində rahatlıq tapdı. Və mən gördüm ki, imzasını, sözünü sevdiyim bu insan yazdığı söz, ifadə etdiyi fikir kimi bütövdü, tamdı. Bu mənə kifayət etdi.

O gündən bu 60 yaşın tamam olduğu ana qədər bizim kifayət qədər telefon danışıqlarımız, məclislərdə görüşlərimiz, həmçinin rəsmi tədbirlərdə qarşılaşmalarımız kifayət qədər olub. Bunların hamısı da o doğmalığın kərpiclərinin sayını artırıb. Şəxsən mənim iç dünyamda ona aid olan sarayın hündürlüyü hər gün kərpic-kərpic böyüməkdədi, yüksəlməkdədi. Bilirsiniz niyə? Ona görə ki, bu abad sarayın kərpicləri halallıqdan, səmimiyyətdən kəsilib. Onun arxasında ancaq doğmalığ, mehribançılıq, güvənc dayanıbdı. Və mən həyatımda yeri olan insanları məhz o halallığa, o güvəncə görə qiymətləndirmişəm, özümə yaxın buraxmışam. Və bildiyim ki, o adamlar bütün zamanların və bütün məqamların

adamıdır. Onlara darda da, gen gündə də özünü də, arularını da, hətta ailəni də etibar edə bilərsən. Və şəxsən mən də onlara həmin o etibarın prizmasından baxmaqla yanaşı, həm də onlardan öyrənə-öyrənə kimlər üçünsə onlar kimi olmasa da, onlar qədər doğma olmağa çalışıram. Tam və yenə çılpaq bir şəkildə etiraf edirəm ki, həyatda hər kəs fərd olduğu kimi, bax, mənim güvəndiyim, eləcə də barəsində yazdığım dostum bütün parametrləri ilə bütövdü, təkdi. Yüze-yüz onun kimi olmaq mümkün deyil. Üstəlik o, hər gün bir az da müdrəkləşir, bir az qolqanad atıb şəxələnin, zənginləşir. Deməli, mən ancaq getməli, yüyürməliyəm ki, heç olmasa ondan bir iynə boyu məsafədə yerimi saxlaya bilim...

Bəli, barəsində iç dünyamdan gələn fikirləri sələndirdiyim dostum özünün bir jestiylə də məni həmişə təəccübləndirib, heyrətdə saxlayıb. Bu da onun çevikliyi, onun reaksiyasının sürətidi. Yəni mən hər hansı məsləhətlə bağlı ona telefon açanda

sanki o mənim müraciətimi gözəyirmiş kimi hərəkət edir. Bir anın içərində sualın ünvanı ona aid olmasa da, cavabını elə həlim bir şəkildə sərgiləyir ki, mənə ancaq təşəkkür etmək qalır. Deməli, bu həm peşəkarlığa, həm də qarşıdakı insana olan münasibətin ölçüsüdür. Mən öz təcrübəmdə, öz əlaqələrimdə onun qədər diqqətli ikinci bir həmkarıma, dostuma rast gəlməmişəm. Burda mən dostlarımdan gileylənmək və yaxud onlara irad tutmaq anlamında heç nə demirəm. Sadəcə, onun içi mən qarışıq bütün dostlarımdan daha diqqətli və çevik olduğunu xatırlatmaq istəyirəm. Hətta onun qapalı mobil telefonuna edilmiş zəngə də o telefonunu açan kimi özü əlaqə saxlamaqla cavab verir. Daha gözəlim ki, ona təkrar zəng olsun...

Yazının bu yerinə qədər bilgisayara diktə etdiyim hər sözün, hər cümlənin ünvanı təbii ki, 60 yaşın tamam olan dəyərli ziyalı, peşəkar mətbuat işçisi və mənə doğma olan Sadiq müəllimdir. Yeni polkovnik Sadiq Gözəlovdu! Mən onun bu gün tamam olan 60 yaşının işiğini az qala əvvəldə dediyim kimi imzasını tanıdığım gündən təkçə görmürəm, həm də öz sözünün, öz cümlələrinin üzərində necə bərq vurulduğunu hiss edirəm. Və bu hissiyyət deyilən məfhum məni onun 60 yaşına tərəf çəkib aparır və yol boyu da pıçıldayır ki, "sıx dostunun əlini, təbrik et onu və ən xoş arzularını dilə getir!" Mən də ürəyimin səsiylə Sadiq müəllimi ürəkdən təbrik edir, ona, ailəsinə ən xoş arzularımı bildirir, yubileyini təbrik edir və elə doğma adam erkəylə də deyirəm:

- 60 yaşın mübarək, cənab polkovnik! Əziz dost! Dəyərli ziyalı! Mən sizi bütün insana xas olan müsbət kefiyyətlərinizin toplusunun işiğə bənzədirəm və deyirəm ki, bu işiğə həmişə, hər yerdən görünsün, həmişə və hər yere öz nurunu səpsin! Biz o işiğın özünü və sözünü sevdiyimiz kimi, o işiğ da öz dünyasını sevgilərə qərç etsin!